

ΝΕΑΝΙΚΗ ΨΥΧΗ

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ "ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ" ΑΘΗΝΩΝ

Η ΤΕΧΝΙΚΗ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ ΜΑΣ

ΓΕΝΙΚΑΙ ΑΡΧΑΙ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

Είναι έντελως άνόητον τὸ νὰ θέλη τις νὰ δώσῃ ὡς σένας συνταγὰς διὰ τὰ προγράμματα τῶν ομάδων. Πιστεύομεν ὅτι εἶναι ἀδύνατον σχεδὸν νὰ ὑπάρχουν δύο ομάδες, τῶν ὁποίων τὰ προγράμματα δύνανται νὰ συμφωνοῦν μεταξύ των, ἐὰν δὲν θέλωμε νὰ περιορίζεται ἡ συμφωνία εἰς τύπους καὶ εἰς ζητήματα ἐξωτερικά. Ἐν τούτοις καλὸν εἶναι νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψει ὅτι, ἂν καὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ προδιαγραφῇ ἀκριβῶς ἡ ζωὴ μιᾶς οἰασδήποτε ομάδος—ἀκόμη ἀνοητοτέρα εἶναι ἡ προσήλωσις εἰς τὸ ἅπαξ συνταχθὲν πρόγραμμα, ἀνεξαρτήτως τῆς ἐξελίξεως τῆν ὁποίαν ἐν τῷ μεταξὺ ἔλαβε μία ομάδα—ὑπάρχουν ἐν τούτοις μερικά κοινὰ σημεῖα, ἐπὶ τῶν ὁποίων εἶναι ἐπιβεβλημένοι νὰ προσέξουν ὅλοι οἱ ἀρχηγοί: 1ον) Ἡ συγκρότησις τῆς ομάδος. 2ον) Αἱ δράσεις τῆς ομάδος. 3ον) Αἱ συγκεντρώσεις τῆς ομάδος. 4ον) Ἡ ἐκτὸς τῆς ομάδος ζωὴ τῶν μελῶν τῆς καὶ 5ον) Ἡ ἀτομικὴ ἐπαφὴ πρὸς ἕκαστον μέλος τῆς ομάδος.

Ὡς πρὸς τὸ πρῶτον ζήτημα ἐλέχθησαν ἤδη ἀρκετὰ εἰς τὸ περὶ τῶν ἐνδιαφερόντων τῶν μελῶν κεφάλαιον, εἶναι δὲ τὸσον δύσκολον, νὰ ἔχη κανεὶς τὴν ἐπιθυμητὴν ὁμοιογένειαν εἰς μίαν ομάδα, ὅσον εἶναι ἀδύνατον νὰ προδιαγνώσῃ τὰ πραγματικὰ ἐνδιαφέροντα καὶ τὰς πραγματικὰς συνηθείας ἑκάστου μέλους. Διὰ τοῦτο θὰ συνιστῶμεν νὰ προσέχη μὲν ὁ ἀρχηγὸς εἰς τὸ νὰ ὑπάρχουν εὐνοϊκοὶ τινες ὅροι γενικωτέρας πῶς ὁμοιογενείας τῶν μελῶν, νὰ ἔχη ὅμως ὑπ' ὄψει ὅτι τὸ ἰδεώδες τῆς ομάδος θὰ εἶναι ἡ καρποφόρος συμβίωσις τῶν φύσει ἀνομοιογενῶν στοιχείων πρὸς ἐπιτυχίαν ἑνὸς κοινοῦ σκοποῦ, διότι οὕτω καὶ μόνον ἡ ομάδα δύναται ν' ἀποτελῇ τὴν ἀναγκαίαν εἰσαγωγὴν διὰ τὴν εὐνοιότεραν κοινωνικὴν ζωὴν. Ἐὰν εἰς μίαν ομάδα θὰ ὑπῆρχεν ἀπόλυτος ὁμοιογένεια, θὰ ἦτο βεβαίως εὐκολώτερον τὸ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἐπιτεύξιν ἑνὸς κοινοῦ σκοποῦ, δὲν θὰ εἶχεν ὅμως ἡ ἐπιτυχία αὕτη τὴν παιδαγωγικὴν ἀξίαν, τὴν ὁποίαν θὰ ἔχη ἡ ἐπιτυχία τῆς ομάδος, ἡ ὁποία θὰ φθάσῃ εἰς τὸν αὐτὸν σκοπὸν βραδύτερον καὶ μὲ περισσότερα ἐμπόδια, διότι μόνον ἡ ἐπιτυχία τῆς τελευταίας ταύτης ομάδος προπαρασκευάζει τὰ μέλη τῆς διὰ τὴν κοινωνίαν, τῆς ὁποίας τὰ στοιχεῖα θὰ εἶναι ἀνομοιογενέστατα καὶ τὰ ἐμπόδια πάρα πολλά. Ἐξ ὁμοιογενῶν—κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον—στοιχείων δύνανται ν' ἀποτελεσθῶσι μικρότερα μετὰ ταῦτα ομάδες, τῶν ὁποίων ὁ σκοπὸς θὰ εἶναι περιορισμένος, ἡ ἐπίδωξις ἑνὸς ὄριζομένου καὶ σαφῶς συγκεκριμένου μονομεροῦς σκοποῦ, ὅπως ἡ ὑποστήριξις π.χ. ὄρισμένου

ἀρχῶν εἰς τὰς διαφόρους ομάδας, ὅπως θὰ συμβῇ διὰ τὰ παιδιά αὐτὰ αὔριον εἰς τὴν Κοινωνίαν, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἔχουν ἀνάγκην νὰ συσπειρωθοῦν οἱ ὁμοφρονέστεροι μεταξύ των, διὰ τὴν ἐπὶ τῶν ἄλλων ἐπίδρασιν, χωρὶς νὰ ἀποχωρισθοῦν τῆς πρὸς τὴν λοιπὴν κοινωνίαν ὁμαλῆς των συνεργασίας. Ἰδιαίτερος προκειμένου περὶ ομάδων μιᾶς κινήσεως Χριστιανικῆς, ἔργον τοῦ ἀρχηγοῦ εἶναι νὰ προλάβῃ τὸν ἀνήθικον μεταξὺ τῶν διαφόρων τάσεων ἀνταγωνισμὸν καὶ τὴν μονομεροῦ, εἰς λεπτομερειακὰ ζητήματα, προσήλωσιν, ἐπὶ βλάβῃ τοῦ βασιοῦ, κεντρικοῦ καὶ τελικοῦ μας σκοποῦ, τῆς δημιουργίας Χριστιανῶν πολιτῶν.

Εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ τούτου καὶ εἰς τὴν πρόληψιν τῶν ἐπωδύνων παρεκλίσεων ἀπ' αὐτοῦ θ' ἀποβλέψουν καὶ πᾶσαι αἱ δράσεις τῆς ομάδος καὶ αἱ συγκεντρώσεις καὶ ἡ παρακολούθησις τῆς ἀτομικῆς, ἐκτὸς τῆς ομάδος, ζωῆς τῶν μελῶν, τῶν ὁποίων πάντων βάσιν καὶ ἐπιστέγασμα συγχρόνως ἀποτελεῖ ἡ ἰδιαίτερα μεθ' ἑνὸς ἑκάστου ἐκ τῶν μελῶν προσωπικὴ ἐπαφὴ τοῦ ἀρχηγοῦ.

Περὶ ὅλων αὐτῶν θὰ γίνῃ ἰδιαίτερος λόγος εἰς τὸν προσήκοντα τόπον.

E.

JEAN RAMEAU

Η ΕΥΣΠΙΛΑΓΧΝΙΑ ΤΟΥ ΔΕΝΤΡΟΥ

Σὰν γέρος, μὲ τὰ χέρια του ἀπ' τὰ χρόνια λυγισμένα, δέντρο τρανὸ, ψυχομαχᾶ στοῦ δρόμου τὴν καμπὴ καὶ ἀργοσκορπῶντας, σιωπηλά, φύλλα ξεψυχισμένα, μ' ἀπλοχεριὰν εὐσπλαγχνική, γεμίζει ὅλη τὴ γῆ.

Ρίχνει καὶ ρίχνει ἀδιάκοπα, σκέποντας τὴν κοιλάδα, λὲς κι' ἕνας μεγαλόψυχος Ρήγας φλουριά σκορπᾶ, κι' ὅταν παγώσῃ πιά, οἱ ἀνθοὶ, μαζί κι' ἡ πρασινάδα, μαντῦα θὰ φορέσουνε στὴν πλάτη πὸν ριγᾶ...

Ρίχνει καὶ ρίχνει μὲ χαρὰ, δίχως νὰ τ' ἀποσώγῃ κι' ὅταν τὸ πᾶν θὰ σκεπασθῇ, πεθαίνει, ἀφοῦ κρατᾶ κάποια του φύλλα, πὸν ἄφησαν στὴν ἄκρη τους

[δυνὸ κλώνου

γιὰ τῶν πουλιῶνε τὶς φωλιές, πὸν ἐφέλναν στὴν σκιά.

—Εὐτυχισμένος πού, ἄνθρωπος ἢ δέντρον, ἀπο-

[σβύνει,

λογιάζοντας πὼς ἀπ' αὐτὸν ἡ ζωὴ θὲ νὰ διαβῇ, ἀπὸ τὴ ράχη ἑνὸς φτωχοῦ ἢ βρούσι, μὲ γαλήνη, καὶ πὼς θὰ τὸν εὐγνωμονοῦν ζημιᾶνος ἢ πουλί...

E. Δούμας

νη συντροφιά την απελπισία, και με μόνο πόθο την εκδίκηση!

Ποιός ήταν ο δολοφόνος, ποιά η αίτια; Ολόκληρη ή δικαιοσύνη αναστατώθηκε, έρευνήσε, μα του κάκου. Πώς μπορούσαν να μάθουν την αίτια, αφού κι αυτός ο δολοφόνος, ύστερα από την άνιερη πράξη του, έπεριμάτισε και την δική του ζωή; Μίλησαν για παραφροσύνη, μα η χήρα του δολοφόνου την απέκρουσε, υποψιάσθηκαν κακούργημα, μα η ίδια υπερασπίσθηκε τον πεθαμένο δολοφόνο, λέγοντας πως ήταν άνικανος για τέτοιο πράγμα.

Έπέμενε πως δεν ήξερε την αίτια και την αφήσαν στον πόνο της.

Η χήρα του σκοτωμένου δεν συγχώρησε. Άδικα ή άλλη έκείνου να την δη, άδικα καρτερούσε ώρες όλόκληρες να την παρακαλέσει, να της μιλήσει. Παγερός νύχτες του χειμώνα τριγυρούσε έξω από το σπίτι της άμείλικτης, με την απελπισία στα στήθεια! Μα εκείνη όχι μόνο τον πεθαμένο δολοφόνο δεν συγχωρούσε, μα ούτε κι αυτήν την δυστυχισμένη... Έτσι πέρασε ο καιρός. Δεν ξανακούσθηκε τίποτα γι' αυτήν. Η θλιβερή αυτή ιστορία λησμονήθηκε, έπως λησμονιούνται και τόσες άλλες στίς μεγάλες πόλεις.

Η φλόγα του μίσους δεν έσβυσε από τα στήθεια της γυναίκας που έχασε τόσο ξαφνικά τον άντρα της.

Και αυτό το βραδυό ένοιωθε την καρδιά της έπαναστατημένη στα λόγια του Ιερέα: «Συγχωρήστε. Η συγχώρηση, εκείνη ίκανοποιεί τους κεκοιμημένους...» Όχι! Δεν μπορούσε να συγχωρήσει αυτόν που της έσβυσε το καντήλι της Εύτυχίας. Άς τον συγχωρούσε ο κάθε διαβάτης που θα διάβαζε τα λίγα λόγια τ' αποτυπωμένα στην πλάκα του τάφου του δολοφονημένου! Αυτή δεν θα συγχωρούσε ποτέ! Δεν την αφήνε η καρδιά της...

Κι' έλο προχωρούσε ανάμεσ' από τους σταυρούς, ή χλωμή γυναίκα. Είχε πιά περάσει τα σύνορα των πλούσιων τάφων από τους φτωχούς, χωρίς να τονιώσει. Γύρω της δεν παρέστεκαν οι μαρμαρένιοι σταυροί και τα άριστοκρατικά κεντάφια με τις μάταιες διακοσμήσεις. Άπλοοι ξύλινοι σταυροί, ανάμεσα στους θάμνους. Σταυροί στραβοβαλμένοι, με όνόματα που είχαν από καιρό σβύσει, με το πρωτινό χρώμα του ξύλου! Πόση πεζότης στην νεκρή αυτή πολιτεία! Πόση αντίθεση! Όση και στη ζωή, Μα καμμιά διαφορά! Όλοι στην άγκαλιά του Θανάτου!

«Προσευχηθήτε γι' αυτόν και για κείνον που έβαψε τα χέρια στο αίμα του.» Ω! Δεν θα συγχωρούσε ποτέ!

Δεν έδλεπε γύρω της. Τα μάτια της ήταν προσηλωμένα στο χώμα. Παραμέριζε τους θάμνους που είχαν αφήσει να φυτρώνουν στη μέση του μονοπατιού και προχωρούσε σκυφτή μέσα στην πένθιμη περιβολή της.

Μιά κραυγή, μιá επίκληση, την ξύπνησε από τη νάρκη της.

—Μαμά! Τι έχεις μαμά!..

Σήκωσε άργά το κεφάλι της κι' έρευνήσε γύρω. Είχε πιά φτάσει στο μέρος που οι νεκρικές κατοικίες λιγότευαν.

Το μέρος ήταν γυμνό από βλάστησι κι' οι σταυροί λίγοι κι' άραιωμένοι.

Μιά γυναίκα ήταν σωριασμένη μπρός σ' έναν ταπεινό σταυρό. Ήταν λιπόθυμη; Ένα μικρό κοριτσάκι ήταν γονατισμένο πλάι της. Στα μάτια του εικονιζόταν ο τρόμος. Είχε άγκαλιάζει με τα λεπτά του χεράκια το κεφάλι της ανάλσθητης κι' έκλαιγε άπαρηγόρητα.

Η χήρα έμεινε λίγες στιγμές, βλέποντας τη σκηνή αυτή. Το κοριτσάκι δεν την είχε νοιώσει.

Έκανε μερικά βήματα πρós το μέρος του. Την άκουσε...

Σηκώθηκε άπτόμα από το πλάι της σωριασμένης γυναίκας κι' έτρεξε πρós αυτήν. Στάθηκε λίγα βήματα μακριά της με βλέμμα γεμάτο έκσταση.

—Ω! Κυρία... Καλή μου κυρία. Βοηθήστε με. Η μαμά δεν μου μιλάει! Τα χέρια της είναι κρύα, τα μαγουλά της χλωμά.

Μιά γλυκειά συγκίνηση πλημμύρισε την καρδιά της γυναίκας εκείνης. Λίγα ρήματα παρά πέρα μιá δυστυχημένη, ίσως τόσο όσο κι' αυτή, μα ίσως και πιότερο.

Χάιδεψε το χλωμό κοριτσάκι κι' έτρεξαν μαζί. Γονάτιαν πλάι της, πάνω στο υγρό χώμα...

Μιά χλωμάδα ήταν άπλωμένη στην όψη της ανάλσθητης γυναίκας. Τα ρούχα της έδειχναν πως ήταν φτωχή, πολú φτωχή! Η μορφή της με κάποιες ρυτίδες, με μιá πικρή σύσπαση έδειχνε ότι ήταν δυστυχησμένη. Προσπάθησε να την ζωογονήσει με λίγο άρωμα πούχε μαζί της.

Ύστερ' από λίγες στιγμές άνοιξε τα μάτια της με τις προσπάθειες της ξένης.

Ένα χαμόγελο σκίασε τα δάκρυα του μικρού κοριτσιού. Χτύπησε τα χεράκια του, κι' άγκάλιασε τη μητέρα του γεμάτο λαχτάρα.

—Ω! Κυρία... Πόσο είστε καλή... Πόσο είστε καλή!

Η μητέρα της είχε καταλάβει... Ζήτησε να μαντέψει τη μορφή της ξένης κάτω από το άδιαπέραστο σκοτάδι του πέπλου. Έσφιξε το χέρι της και ψιθύρισε μερικά λόγια ευχαριστίας.

—Μπορώ να σας φανώ χρήσιμη σε τίποτα; ρώτησε με χαμηλή φωνή εκείνη.

—Ω, Όχι. Όχι, κυρία, είστε πολú καλή, είπα με πικρία ή άλλη.

—Μαμά... Γιατί το λές αυτό; Η κυρία φαίνεται τόσο καλή. Δεν θα μπορούσε να μάς βοηθήσει;

Η μητέρα της της ένευσε με σωπάση. Ύστερα ψιθύρισε μεσ' από τα δόντια της:

—Δεν έχουμε δικαίωμα, κυρία, να ζητούμε βοήθεια από άνθρωπο. Είμαστε καταδιωγμένοι...

Η χήρα παραξενεύτηκε σ' αυτά της τα λόγια. Ήταν έτοιμη να ρωτήσει.

—Διαβάστε τ' όνομα εκείνου για τον όποιο προσεύγομαι, κυρία, την διέκοψε ή χλωμή γυναίκα. Άλλά όχι, άδικα θα προσπαθήσετε γι' αυτό. Λησμόνησα πως τ' όνομα τσόβυσαν οι κακοκαιρίες, λησμόνησα ότι δεν διαβάζεται πιά.

Μιά πικρή είρωνεία άπλώθηκε στα χείλη της.

—Καλύτερα, επανέλαθε. Όσοι διαβάτες περνούν από δω, δεν θα ρίχνουν μ' άποστροφή τα μάτια τους

σθιχε τότε ο Πάρις και είπε τó και τó. Είχε κλίση. Χωρίς να χή μάθει από κανένα, κάνει κάμτρα με χρώματα. Θέλει να πάη στο Πολυτεχνείο να σπουδάσει. Είναι μιá τέχνη που αγαπάει. Είναι ή τέχνη που τού ταιριάζει.

Άλλά δεν τόλμησε να πη. Δεν έκανε όλα με μιáς.

Κι' ο πατέρας άκουγε και τα φρύδια του μαζεύανε και λέγανε ξερά «ναί, ναί». Κι' όταν τέλειωσε, ζήτησε να δη ένα πινακα. Έφερε τη «μικρή μητέρα». Γέλασε κάτω απ' τα μουστάκια του κι' είπε:

—Αυτά τα παραγκιζιλίκια; Αυτά τα κάνεις και χωρίς να σπουδάσης, τις Κυριακές, που θάχης καιρό.

Ύστερα είπε πως και το βιολιό πίκει πολú κι' αν δεν δη πρόοδο, θα κόψη τα μαθήματα και θάν το πουλήσει. Κι' αν σκαλώσει στο Πανεπιστήμιο χρονιά, κόπηκε και κείνο. Άλλά για τα παραγκιζιλίκια αυτά λέξη για σπουδές.

Εκείνη τη μέρα πήρε τους δρόμους. Περπατούσε, περπατούσε δίχως να ξέρη από που έρχεται και δίχως να ξέρη που πάει. Συλλογίζταν ελη την ώρα την τέχνη του, χωρίς να την συλλογίζεται κι' εκείνη. Ήταν ο πατέρας του, ή «μικροσκοπική μητέρα» κι' ή θεία Καλλιόπη οι τρεις εικόνες μέσ' στο μυαλό του που σαλεύανε, μιλούσανε μαζί του χειρονομούσανε και λογοφέρνανε άδιάκοπα.

Η θεία-Καλλιόπη ανεβαίνει στο δωμάτιό του, τάχα να συγυρίσει. Βρίσκει το κλειδί πάνω στο ντουλάπι του κι' άνοίγει περιέργη. Βλέπει τον πίνακα, ξαφνιάζεται, [άλλά δε σαλεύει ούτε ένα νεύρο στο μούτρο της. Τόν άρπάζει και τρέχει στον πατέρα του.

—Φάνη, κοίτα να δής πως μελετάει ο γιός σου!

Τόν άφίνει και φεύγει άδιάφορη.

Τόν πιάνει ο πατέρας του και τόν κοιτάζει. Θυμώνει, αλλά μαζεύει μόνο τα φρύδια τον σκεπτικός. Ύστερα τόν δίνει στη θεία να τόν βάλει πίσω.

Και ανέπτται όλοένα:

—Άκοδς να χάνη άδικα τόν καιρό του, τó τεμπελίσκυλο! Όταν πήγε, τούπε τόν πίνακά του παραγκιζιλίκια. Κι' ή θεία Καλλιόπη κάπου κρυφάκουγε και γελούσε μέσα της, χωρίς

κι είναι κι' αυτό μιá επιτυχία δική του. Τώρα άκόμα φαρρέτις πώς είναι ο νικημένος, ο κοροϊδεμένος, κάποιος που δεν άναγνωρισθιχε τó δικιο του. Σά σβύση έμως ο άνώτερος άθροπος μέσα του και μείνη μόνο ο επιχειρηματίας Γκινόπουλος, δε θα ξέρη αν νίκησε ή αν νικήθηκε. Ίσως νομίση τó δεύτερο. Γιατί αυτά τα ζητήματα είναι τόσο λεπτά κι' ύπάρχουνε τόσες γνώμες!

θύνη τις ιδέες και την καλή διάθεση των μικροτέρων του φίλων.

Ἐκτός αὐτῶν, οἱ «Προπορευταί» θὰ μάθουν μέσα στις ομάδες τους και κάθε τι πού θὰ τοὺς εἶναι ἀπαραίτητο και γιὰ τὸν ἑαυτό τους και γιὰ νὰ μποροῦν νὰ εἶναι χρήσιμοι σὲ ἄλλους ἀνθρώπους, ὅταν χρειασθῆ. Θὰ διδαχθοῦν πρῶτες δοθήθειες, γνώσεις κατασκευῶσεως και ὑγιεινῆς, πολιτικῆ ἀγωγῆς κτλ.

Μὲ μιὰ τέτοια προσπάθεια συμμετρικῆς ἀπασχολήσεως ὄλων τῶν ἐνδιαφερόντων, θὰ μπορέσουν οἱ «Προπορευταί» νὰ ἐξελιχθοῦν σιγά-σιγά σ' ἐκείνους πού θὰ μποροῦν ἀργότερα νὰ βοηθήσουν και ἄλλα παιδιὰ ὡς Ἀρχηγοί. Θὰ ξέρουν τότε οἱ ἴδιοι, ἀπ' τὸν ἑαυτό τους, ἀπ' τὴν πείρα τους, πῶς ἀξίζει νὰ ζῆ κανεὶς σωστά, και πῶς ὁμορφα μπορεῖ νὰ νοιώθῃ τὴ ζωὴ. Γιατί θὰ μποροῦν νὰ στέκωνται στὸ ἐπίπεδο τοῦ σωστοῦ ἀνθρώπου και νὰ ἐργάζωνται μ' ὄλη τους τὴ δύναμη γιὰ νὰ ἐκτελέσουν ἕ, τι ἐνωιωστων ὡς ὑποχρέωσι ἀπέναντι ὄλων τῶν ἀνθρώπων.

Πολλὰ παιδιὰ ἐδήλωσαν πῶς θὰ λάβουν μέρος στις ομάδες αὐτές. Ἐδειξαν ἀπὸ τώρα πῶς ἔχουν ὄρεξι νὰ ζήσουν μιὰ ζωὴ ἀξία και δυνατή, και πῶς μποροῦν νὰ τὸ κατορθώσουν ἀφοῦ τὸ θέλουν.

Σ' ἄλλα φύλλα τῆς «Ν. Ψυχῆς» θὰ μπορέσουμε ἀσφαλῶς νὰ πληροφορήσουμε ὄλους τοὺς ἀναγνώστιας πῶς οἱ «Προπορευταί» μας κάνουν θαύματα.

Και σὲ κάθε φύλλο, ἀπ' αὐτὴ τὴ στήλη θὰ περνᾷ ἡ ζωὴ τῶν «Προπορευτῶν», γιὰ νὰ δείχνῃ τί μποροῦν νὰ καταταφέρουν ἐκείνοι πού θέλουν νὰ εἶναι ἀξιοὶ τῆς ιδιότητός των ὡς ἀνθρώπων. **Κ.**

Πρόγραμμα τοῦ Παιδικοῦ Τμήματος διὰ τὸν μῆνα Νοέμβριον.

Σάββατον 3 Νοεμβρίου, 5,30' μ.μ. Σχολὴ Προπορευτῶν.

Σάββατον 10 » » » » »
πορευτῶν.

Κυριακὴ 11 » 10,30' π.μ. Ἐναρξις τοῦ Β' Συνεδρίου τῆς «Χριστιανικῆς Δράσεως» μὲ Δοξολογία στὸν Πανεπιστημιακὸ Ναὸ τῆς Καπνικαρέας. Ὅλα τὰ μέλη τῆς Χ.Α.Ν. εἶναι προσκεκλημένα ἐκεῖ. Ἰδιαιτέρως δὲ οἱ μαθηταὶ τῆς Στ' Γυμνασίου, μποροῦν νὰ λάβουν μέρος και στις τακτικὰς ἐργασίας τοῦ Συνεδρίου, ὅπου θὰ συζητηθοῦν πολλὰ ἐνδιαφέροντα θέματα.

Σάββατον 17 Νοεμβρίου, 5 μ.μ. Δεξιῶσις νέων μελῶν.

Κυριακὴ 18 Νοεμβρίου, ἐπίσκεψις Ἀκροπόλεως και Μουσείου. Συγκέντρωσις στὴν Χ.Α.Ν. στις 10 π.μ.

Κυριακὴ 25 Νοεμβρίου, Ἐκδρομὴ στὴν Κηφισιὰ-Χελιδονοῦ.

Παιγνίδια.

«Ποῦ εἶσαι;»

Οἱ παῖκται σχηματίζουν ἓνα κύκλο, κρατούμενοι ἀπὸ τὰ χέρια, και μέσα στὸν κύκλο αὐτὸ μπαίνουν τρεῖς ἄλλοι, πού—γιὰ νὰ πετύχῃ καλύτερα τὸ παιγνίδι—πρέπει νὰ μοιάζουν κάπως μεταξύ των, στὸ ἀνάστημα και τὸ ντύσιμό.

Οἱ δυὸ ἀπ' αὐτοὺς, μὲ τὰ μάτια σκεπασμένα μ' ἓνα μανδῆλι, προσπαθοῦν νὰ πιάσουν τὸν τρίτο, ὁ ὁποῖος ἔχει τὰ μάτια ἐλεύθερα, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ βγῆ ἀπὸ τὸν κύκλο και εἶναι ὑποχρεωμένος ν' ἀπαντᾷ χτυπώντας κάτι πού κρατᾷ στὰ χέρια του (δυὸ πέτρες, ἓνα τενεκὲ ἢ κάτι τέτοιο) κάθε φορὰ πού οἱ διῶκται του ρωτοῦν «ποῦ εἶσαι;»

Οἱ δυὸ «τυφοῖ» προσπαθοῦν νὰ ὀδηγηθοῦν ἀπὸ τὸν κρότο και τρέχουν πρὸς τὸ μέρος ὅπου τὸν ἀκουσαν, τὴν πιθαίνουν ὁμως, ἂν ὁ τρίτος, δ... ἀνοιχτομάτης, τοὺς γελᾷ, χτυπώντας τὴν στιγμὴ πού βρίσκεται μεταξύ των δυὸ. Αὐτοὶ τρέχουν πρὸς τὸ μέρος του, ἀλλὰ, ἐπειδὴ αὐτὸς φεύγει γρήγορα, ἀρπάζουν... ὁ ἓνας τὸν ἄλλο και εἶναι και οἱ δυὸ τόσο βέβαιοι πῶς ἐπέτυχαν, ὥστε δὲν ἐννοοῦν μὲ κανέναν τρόπο νὰ ἀφεθοῦν. Ἡ ὀμήγυρις, φυσικὰ, γελᾷ και τὸ κυνήγι συνεχίζεται.

Ἡ σφυρίχτρα.

Μερικοὶ παῖκται σχηματίζουν ἓνα στενὸ κύκλο γύρω ἀπὸ ἓναν ἄλλο παῖκτη, ὁ ὁποῖος ἔχει σκεπασμένο τὸ κεφάλι μὲ μερικὰς κουβέρτιες, ὥστε δὲν βλέπει παρὰ μόνον μπροστά του. Οἱ ἄλλοι, μὲ τὰ χέρια πίσω, περιφέρουν μιὰ σφυρίχτρα και κάθε τόσο, ὅταν ὁ σκεπασμένος μὲ τις κουβέρτιες εἶναι γυρισμένος ἄλλοῦ, σφυρίζουν. Αὐτὸς ὁ τελευταῖος γυρίζει ἀμέσως και προσπαθεῖ νὰ βρῆ ἐκεῖνον πού ἔχει στὰ χέρια του τὴν σφυρίχτρα, γιὰ ν' ἀντικατασταθῆ ἀπ' αὐτόν. Ὅταν γίνουν δυὸ τρεῖς τέτοιαι ἀντικαταστάσεις, κάποιος ἀπὸ τὸν κύκλο βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του μιὰ «παραμάνη» και, μὲ κάποια ἐπιδεξιότητα, κρεμᾷ τὴν σφυρίχτρα μὲ τὴν «παραμάνη» πάνω στις κουβέρτιες... Ἔτσι σφυρίζουν ὄλοι ἐλεύθερα και ὁ καυμένος ὁ μεσαῖος, ἂν και τὸν ξεκουφαίνουν μὲ τὰ σφυρίγματα, τείνει νὰ πιστεῦσῃ πῶς ἡ σφυρίχτρα ἐγινε ἀόρατη, ἀφοῦ σὲ κανενὸς τὰ χέρια δὲν μπορεῖ νὰ βρεθῆ.

ΝΕΑΝΙΚΗ ΨΥΧΗ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

ΕΤΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ - ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΡΙΤΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ		ΓΡΑΦΕΙΑ
ΕΤΗΣΙΑ	ΔΡΧ. 25	ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 44
ΕΞΑΜΗΝΟΣ	" 15	ΑΘΗΝΑΙ
		ΤΗΛ. 21-324

Τύποις Γ. Δημητρακεπούλου, Παναγῆ Σκουζέ 3.